

Tacksägelsedagen Luk 17:11-19  
Västerslättskyrkan 20091011

*Under sin vandring mot Jerusalem följde Jesus gränsen mellan Samarien och Galileen. När han var på väg in i en by kom tio spetälska emot honom.*

Spetälska var en fruktad sjukdom, som man var rädd att bli smittad av. Redan i Gamla testamentet hade man förordnat att: *För den som har fått spetälska gäller följande. Han skall gå med sönderrivna kläder och med hängande hår, dölja sitt skägg och ropa: "Oren, oren!"* 3 Mos 13:48 Men Jesus var inte rädd för människor som drabbats av spetälska. Han var inte hellre rädd för dem som tillhörde de av judarna hatade samarierna. Av texten framgår att åtminstone en av dem som drabbats av spetälska var samarier.

I alla berättelser om Jesus berättas det att Jesus uppsökte människor som ingen annan ville ha att göra med, det kunde vara tulltjänstemän, prostituerade, människor som var stämplade som grova syndare, människor som drabbats av alla slags sjukdomar. På det viset visar Jesus att han menade att evangelium är till för alla människor, utan något som helst undantag. Också de föraktade hade en plats i Guds rike.

*De stannade på avstånd och ropade: "Jesus, mästare, förbarma dig över oss!"*

På något sätt hade dessa män hört talas om att Jesus förmådde att bota sjuka. Deras största önskan var att också de skulle få ta emot helande och läkande från Jesus, därför ropar de till Jesus: *"Jesus, mästare, förbarma dig över oss!"*

Många människor har ropat till Jesus att han skulle förbarma sig över dem, så gjorde de två blinda som satt vid vägen utanför Jeriko, Samma rop stiger från människor när de i sin förtvivlan ropar till Jesus än i vår egen tid. I varje gudstjänst vänder vi oss till Jesus och ber *Herre förbarma dig över oss, Kristus förbarma dig över oss, Herre förbarma dig över oss*. Visst har vi anledning att ropa på detta sätt till Jesus, när vi upplever den ondska som omger oss i denna vår värld. När vi själva drabbats av livets svåra stunder och allt känns som bara ett stort mörker, när sjukdomar av olika slag plågar våra mänskliga kroppar, när döden på ett grymt sätt slår till i vår närhet och det är som om man vandrade i en dödsskuggans dal. Då är Jesus vårt enda hopp och ur djupet får vi på allvar ropa "Herre förbarma dig över oss".

*Då sade han till dem: "Gå och visa upp er för prästerna!"* För oss kanske det verkar lite konstigt att Jesus ber de spetälska att gå och visa sig för prästerna. Men det stod i 2 Moseboken att det var prästen som skulle förklara en spetälsk att vara ren eller frisk från sin spetälska. Så skyndar sig alla tio spetälska för att uppsöka prästerna. Redan på vägen dit skedde helandets under. De fick uppleva hur såren på deras kroppar läktes, all stank från kroppens förruttelse blev som försvunnen. Jfr Franciskus Så kunde de av prästerna förklaras för att vara rena.

*En av dem vände tillbaka när han såg att han hade blivit frisk. Med hög röst prisade han Gud och kastade sig till marken vid Jesu fötter och tackade honom.*

En av dessa tio vände tillbaka för att tacka Jesus för att han fått bli frisk. Visst hade alla tio blivit friska, men det var bara en som kom tillbaka för att tacka Jesus.

Det är ofta så med oss människor, när krisen kommer då ropar människor till Gud, om att han ska komma med sin hjälp. Men när människor tillfrisknat så är det så lätt att glömma bort att tacka Gud.

Vi människor glömmar ofta bort den första bokstaven i ordet TACK och det återstår bara ACK. Ett ständigt klagande går ofta över våra läppar.

Handen på hjärtat, visst är det trist med människor som bara klagat på allt och alla, människor som är förbittrade och som aldrig har något positivt att säga, som bara ser fel och brister på allt.

Nej nog är det roligare att möta människor som är fyllda av lovsångstenen, som är glada och tacksamma.

August Storm författaren till psalmen ”Tack min Gud för vad som varit” en lovsång över livets alla förhållanden.

Han hade själv drabbats som 37-åring av en ryggmärgsskada som gjorde honom handikappad för resten av livet. Det berättas om honom att han aldrig någonsin klagade trots sina smärtor, nej i stället tackade han Gud med böner och Halleluja-rop. Jfr Franciskus

Samariern kom åter till Jesus, föll ned för Jesu fötter och tackade Jesus för helandets under.

Jesus säger till honom

*"Stig upp och gå. Din tro har hjälpt dig."*

Fri från sin sjukdom får han gå hem till de sina.

Var än han skulle gå så var han ett levande bevis på att Jesus botat honom. Han gick till sin by med vittnesbördet

om Jesus frälsaren, kanske var han ett av vittnena när väckelsen gick fram i Samarien.

Han hade fyllts av en tro på Jesus, en tro som vi får dela med honom.